

Vivian den Hollander

Mee met de
pakjesboot

Met tekeningen van Mies van Hout

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Het was een koude dag in november en Duleke liep naar de haven. Ze ging kijken of de stoomboot van Sinterklaas al kwam.

Het waaide flink en de wind duwde in haar rug. Woesj! Bij de haven tuurde Duleke lang in de verte. Ze zag golven met schuimkoppen en rondvliegende meeuwen. Maar geen pakjesboot met vlaggetjes en een schoorsteen waar rook uitkwam. Want zo zag de boot eruit. Dat had papa zelf verteld.

Toen het begon te regenen, stak Duleke haar parapluutje op. ‘Sinterklaas! Kom je gauw?’ riep ze nog.

Woesj! deed de wind weer. Hij rukte aan Duleke’s paraplu en aan haar haren.

En toen opeens...

...werd Duleke opgetild en vloog ze met haar parapluutje door de lucht.

Ze vloog over de kade en over de boten in de haven.

Woesj! Woesj-woesj! De wind nam Duleke zelfs mee over zee...

Met twee handen greep Duleke zich angstig vast aan haar paraplu. Ze vloog steeds verder weg over zee. Stel je voor dat ze in het water zou vallen. Ze kon nog niet eens goed zwemmen...
Eindelijk kwam er een meeuw naast haar vliegen. 'Breng me terug!' riep Duleke wel twee keer. Maar door de harde wind leek de meeuw haar niet te verstaan.
Plotseling zag ze rook. Die kwam uit de dikke schoorsteen van een boot. Meer kon ze niet zien, want haar haren waaiden voor haar gezicht.
En net toen ze 'Help!' wilde roepen, bleef haar parapluutje ergens aan hangen.
Duleke keek om zich heen. Ze hing aan een lijn met wapperende vlaggetjes. En opeens zag ze ook een muts met een veer...
'Wat hebben we nou aan de boot hangen?' zei een stem.

Het was een Klauterpiet, die omhoog klom langs de schoorsteen.

‘Nee, maar... Een meisje! Waar kom jij nou vandaan?’ vroeg hij.

‘Van de haven,’ zei Duleke. ‘Ik ging kijken of de pakjesboot al kwam. En toen tilde de wind mij op en vloog ik weg.’

De Klauterpiet schrok. Hij reikte zo ver hij kon en kreeg Duleke nog net te pakken.

‘Het lijkt me het beste als ik je meeneem naar het dek. Stel je voor dat je weer wegwaait,’ zei hij. Samen klommen ze omlaag langs de pijp.

Op het dek stonden nog veel meer Pieten. Ze zwaaiden naar Duleke. En ze gingen op hun handen lopen of maakten salto’s voor haar. Duleke vond het zo leuk, dat ze vergat hoe geschrokken ze eigenlijk was.

En daar was de Hoofdpiet. ‘Welkom aan boord,’ zei hij. ‘Hoe heet jij?’

‘Duleke,’ zei Duleke verlegen.

‘Ze is aan komen waaien,’ legde de Klauterpiet uit. ‘Wat denk je, mag ze blijven?’

De Hoofdpiet krabde even achter zijn oor. ‘Dat moeten we natuurlijk wel eerst aan Sinterklaas vragen. Ga je mee, Duleke?’

Ze voelde ineens een kriebel in haar buik. ‘Bedoelt u... mee naar Sinterklaas?’

